

У СУСРЕТ РАСПЛЕТИМА У ЕВРОАЗИЈИ И У СРБИЈИ

Епохална одговорност Русије

Најважнији задаци који стоје пред Русијом не могу се извршити хиперсоничним оружјем, авионима, подморницама. Најсавршенији ракетни системи постоје пре свега зато да до рата не дође. Ако не отвори истинску културно-цивилизацијску алтернативу Западу, друкчији пут човека и човечанства, Русија ће победити саму себе и изневерити свет. Руси данас напосто морају бити већи Срби од Срба. Од Срба везаних и измучених, заточених у овом опаком матриксу. Ако данас не буду већи Срби од Срба, они никада више неће бити довољно велики Руси колико је неопходно Русији

Пише: Бранислав Матић

„Русија је једина земља на свету која се граничи са Богом.”

Тако каже Рилке, један од највећих који су певали на немачком језику.

Не постоји ни данас земља која има већу специфичну одговорност за судбину света него Русија. И та ситуација понављала се више пута у историји, што показује да није реч о случајности него о деловању дубљих архетипова, над чијим смислом и силама и данас треба остати озбиљно замишљен. Могли бисмо ићи дубоко у историју, можда чак до 964. године и далекосежне победе великог кнеза Свјатослава над Хазарима. Али, за ову прилику, довољно је сетити се 1812. и великог француског похода на Русију, или 1941. и сличног немачког похода. У свим тим случајевима, руска самоодбрана преокренула је токове светске историје.

Данас су ствари подигнуте на још виши ниво. Не ради се само о заустављању још једног окупационог похода, овога пута јудеоамеричког, и о сузбијању још једне сумануте замисли да се влада целим светом. Да, бранећи свој опстанак и отаџбину, Русија чини управо то. Али веће су карте у игри.

По многим јасним знацима времена, ми присуствујемо крају трећег (западног) циклуса европске цивилизације. Цивилизација Запада прешла је свој зенит и далеко зашла у ћорсокак. То се види у култури, духовности, идеологији, економији, геополитици, етици, демографији. У свему. Сводећи себе на сопствену доњу половину, на економску животињу, на плитког хистеричног потрошача, на пљачкаша планете, њених ресурса и других људи, човек Запада – *homo economicus* – доспео је у безизлаз. То више не могу да издрже ни природа, ни друштво, ни еко-систем, ни сам човек. У западном свету незадрживо расте број психијатријски оболелих људи, патолошки гојазних, очајних и избезумљених усамљеника у гомили, безнадежних зависника од „индустрије забаве” и „индустрије свести”, себичних и празних до подљудске разине. Запад се распада у изопаченостима и демонима, у декаденцији и страшним побрканостима елементарних ствари. Мисли да ће се избавити дрогама и да ће слањем свемирских сонди открити Бога (ако га затекне код куће).

Ствари су доведене до пред слом. Запад више нема делотворне одговоре на судбинска питања света и човека. Не зна излаз са ове странпутице на коју је навео и себе и цео свет. Покушава да тешку болест лечи бескрајним појачавањем онога што је до болести и довело.

Преко је потребно да се отвори нова цивилизацијска алтернатива, алтернатива Западу. Да се створи нови културни образац, да се човек врати својим духовним исходиштима и целовитости, да преосмисли своје постојање. И да свему томе дâ високи израз у

идеологији, култури, уметности, духовности, па на темељу тога у политици, организацији друштва, економији, коначно и у једном новом поретку света, многоцентричном.

РАЗЛОЗИ ЗА НАДУ И ЗА ОПРЕЗ

Е, управо ту долазимо до онога са почетка: до огромне историјске и метаисторијске одговорности Русије. Не постоји данас земља која има све неопходне моћи да отвори цивилизацијску алтернативу Западу, осим Русије. Од моћи политичких, геоекономских, војно-стратегијских, па до оних најважнијих: културних, идеолошких, духовно-мистичких, есхатолошких. Кина, Иран, Индија, можда Јапан, могу у томе много помоћи, али ни једна од тих земаља појединачно, ни све оне заједно, не могу *без Русије* направити целовиту алтернативу Западу. А Русија може. Заједно са њима лакше, без њих теже, али свакако може.

Наравно, све то веома добро зна и мрачна глобалистичка купола која свим силама покушава да свет задржи у стању какво видимо. Због тога, не само због својих енергоресурса, Русија је данас на оволиком и оваквом удару. Најважнији задаци који су пред Русијом не могу се извршити хиперсоничним оружјем, ракетама, авионима, подморницама. Најсавршенији ракетни системи су ту пре свега зато да до рата не дође. Ако Русија, у овом времену и околностима, не створи културно-цивилизацијску алтернативу Западу, нови пут света и човека, нови хоризонт вредности и смисла, она неће извршити свој (мета)историјски задатак. Неће испунити своју судбину и одговорити на високо призивање. Таква, Русија не може одбранити ни себе саму. „Кнез овога света” ће победити. Свету неће ништа значити ако се само средиште *Запада* премести из Њујорка у Москву или Пекинг.

Ту се леме најважније ствари данас.

Зато издајничка и саботерска *шеста колона* у Русији тако упорно настоји да задржи под својом контролом све креативне сфере, најважнија поља идеја. Културу, уметност, идеологију, медије, моду, музику, филм. Зато настоји да руском друштву наметне као идеал: показати Западу да и Русија може да буде Запад. Показати Холивуду да и Русија може да снима прескупе холивудске бућкурише, упропашћујући велике теме своје историје, културе и вере. Стога данас имамо тако мало врхунских руских филмова, какви су *Острво, Сибирски берберин, Адмирал*, а тако много празних и поражавајућих, попут *Викинга*

,
Ивана Грозног

,
Матилде

,
Тврђаве

Постоје о томе добри текстови Дугина, Савина, Проханова, Пољакова...

Али изнад свега остаје једно кључно питање: зашто руски председник, и после скоро двадесет година на власти, и после несумњиво важних ствари које је урадио за своју земљу и свет, допушта да скоро све креативне индустрије у Русији, финансиране из државног буџета, буду у рукама непријатеља Русије, словенства и Европе? Зашто допушта да велика и самосвојна руска култура, чуварица руске идеје и руске душе, данас претежно буде обликована као подражавање Запада?

Кроз дубљи одговор на то питање преломиће се много далекосежно важног у овом нашем свету и времену. Засад треба сачувати и наду и опрез. Разлога за преиспитивање и забринутост има.

СВЕСТ О ГРЕШКАМА

Срби Русији дугују неизмерну захвалност за њено досадашње држање у вези са српском ствари, пре свега за одлучну одбрану принципа међународног права и поретка. Одбрана међународног права, у оваквом свету, исто је што и одбрана Србије. Исто што и одбрана било које друге усправне земље. Сви смирени и разложни људи данас морају бити свесни тежине ситуације у којој се налази Русија. Размера фронтова који су против ње отворени. Сила које су на њу усмерене. Великих унутрашњих проблема и контроверзи, као и неких чудних недовршености, са којима се суочава Русија.

Али морају бити свесни, такође, да српско питање и Балкан нису и не могу бити за Русију само једно од многих спољнополитичких питања. Мрва на колосалним мапама империјалних рачуница. Још је руски цар Александар Трећи Романов (1845–1894) упозоравао сународнике: „Русија на свету нема пријатеље. Осим Србије.” Српско питање и Балкан су метаполитичко чвориште судбоносно и за саму Русију.

Пресудном подршком носиоцима колонијалне управе у Србији, на више важних политичких раскршћа током протеклих година, рецимо шест дана пред председничке изборе 2017, Русија је преузела велику одговорност за исходе политичких процеса у нашој земљи и за решавање српског питања на Балкану. Када скочите у воду, не можете бити мало мокри. Када се у толикој мери и на такав начин умешате у нешто, ви неминовно морате преузети и одговорности које из тога проистичу.

У протеклих скоро две деценије, поред многих изванредних резултата, Русија је починила и неке крајње забрињавајуће грешке. Ако је реч о грешкама а не одсуству добрих намера неких центара моћи у сложеној конфигурацији руске политике. Рецимо, врло озбиљне грешке направљене су у Црној Гори, Македонији, Бугарској, Јерменији. А оно што је Русија допустила у Украјини спада у врло болне и тешко опростиве ствари. Тамо, на просторима прве Русије, у току је братоубилачки рат између православних Словена. Тамо, практично унутар руског корпуса, у срцу „руског света”, из међусобно проливане словенске крви пред нашим очима ниче нова Хазарија. И све то припремљено је и покренуто док су на власти у Украјини биле (про)руске снаге, потпуно наслоњене на руску економију и на руске службе безбедности. Русија се запањујуће касно и непотпуно укључила у то.

Није довољно вратити Крим или ставити под своју контролу парче земље које зовемо Донбас. Цела Украјина је словенска и православна земља, нама братска, а сада је сасвим препуштена у руке непријатеља и Украјине, и Русије, и словенства, и Европе.

Убијају нас нашом руком. Крв Словена у Украјини, и Руса и Украјинаца, пада на душе свих нас. А Русија, која је то допустила из врло нејасних разлога, сноси одговорност првог реда.

ДА ЈЕ ПРСТОМ МРДНУЛА

У самој Србији, уз спасоносну подршку коју је пружила на међународном плану, Русија је такође допустила многе проблематичне ствари. Неке је можда морала, из тактичких разлога; неке никако није смела да допусти. Неке су, пак, зависиле само од ње. Рецимо, кадровска политика коју Русија води у својим структурама у Србији, најблаже речено, понекад је врло сумњива. Мислимо, пре свега, на српске кадрове које су Руси одабрали у разним сферама, од енергетике, преко политике, до културе и медија.

Американци су минулих деценија овде уложили велики новац да би направили своје „мреже утицаја”, чије деловање данас видимо свуда. Русија је могла невероватно малим средствима да постигне огромне резултате у учвршћивању своје меке моћи и културно-идејног утицаја у српским земљама, дакле на великом делу Балкана. У многим важним областима било је довољно да прстом мрдне. Али није мрднала прстом. Овде ни данас не постоји ни један ТВ канал осмишљен да буде мост ка руској култури. Ни је један заиста жив и заиста креативан руски културни центар. Ни једна велика и пристојно снабдевена руска књижара. Недовољни су и слабашно вођени ресурси на интернету. Добро је радила српска подружница руског Фонда за стратешку културу и њен истоимени сајт, али су угашени без објашњења, изгледа на захтев из Београда. Неславно је завршио и часопис *Русија данас*, после само четири броја, иако је доста обећавао и квалитетом заслуживао да траје. У Београду већ пет година излази репрезентативни магазин *Национална ревија „Србија”* на руском језику, али без икакве подршке, без иједног огласа руских компанија које послују у Србији, без дистрибуције у Русији. Издавачка кућа „Логос”, која је у српски језик увела сребрни век руске културе, цео један духовни континент, тавори на маргини и опстаје искључиво захваљујући великој вери, вољи и самопрегору једног човека.

А руским новцем у Србији готово редовно бивају подржани очигледно антисрпски и антируски пројекти.

Неко са руске стране, позван за то, требало би да објасни зашто је то тако.

ДОВОЉНО ВЕЛИКИ РУСИ

Али, ситуација у Србији сада је опет таква да би све ово требало ставити на чекање, у другу раван разматрања. Србија поново улази у драматично раздобље у вези са Косовом и Метохијом. Поново опасно нараста могућност да ће колонијална управа у Србији, по иностраном налогу, потписати предају ове свете земље шиптарско-америчкој нарко-творевини. Постојале су најаве да ће то бити обзнањено 9. септембра 2018. у Косовској Митровици, али је одложено у задњи час, неки кажу због одлучног става Српске цркве и отаџбинске јавности. Сада изгледа да је истекла и та „надокнада времена”. Исти играчи поново су ухватили старе залете, пуштене су димне завесе на све стране. И док се изнурена јавност замајава споредним темама, та ужасна представа могла би бити одиграна.

Ако се то (не дај, Боже) догоди, дужност Русије је кристално јасна. Покажимо то једном сликом.

Мој млађи брат стоји на високом симсу и клати се над понором. У стању је тешког растројства и дезоријентисаности. Шарлатански је преиграо, притиснут је старим и новим дуговима, олаким обећањима. Истекло је и треће одлагање, утеривачи звоне на вратима. Празних очију, мој млађи брат гледа у провалију пред собом. Узима за руке и своју децу, изводи их на руб.

Могу ли ја да му кажем: „Поштоваћу сваку твоју одлуку“?

Могу ли да слегнем раменима: „Како хоћеш. Не могу ја бити већи ти од тебе“?

Могу ли да изјавим: „Ту сам да ти помогнем. Ево, за огрев немој да бринеш. Помоћи ћу и приликом иселјења, ако до тога дође. Сачекаћу и за оне паре које ми дугујеш.“

Ако могу, и ако тако кажем, да ли сам ја саучесник у уништењу мога брата?

Или сам ипак дужан да му кажем нешто охрабрујуће, да га чврсто шчепам за руку, уведем унутра, помогнем му да се сабере, ставим га под своју заштиту, а онда заједно са њим направим излазну стратегију?

То су мерила за вредновање руске спољне политике према Србији данас.

Ни за Русију ни за Србију то није, нити може бити, обично (спољно)политичко питање.

Да будемо сасвим јасни:

Ако (не дај, Боже) колонијална управа у Србији учини и последњи корак на путу своје велеиздаје, ако покуша да српском руком преда Косово и Метохију, Русија је *дужна* да то оквалификује као нелегалну и нелегитимну одлуку групе уцењених људи, под спољним притиском. Русија је

дужна

да стави непомерљиви вето на пријем отете покрајине у УН. Русија је

дужна

да пружи сву потребну подршку Српској цркви и отаџбинским снагама у поновном успостављању уставног поретка у земљи. Русија је

дужна

да све те ствари врати у оквиру међународног права, што пре и што потпуније.

Коме је дужна?

Дужна је себи и свету.

Дужна је и Србији, народу српском.

Дужна је својој крви, свом имену и великом сећању на којем почива, својој деци и крсту који носи већ други миленијум.

Час је такав да Руси данас напосто морају бити већи Срби од Срба. Од Срба везаних и измучених, заточених у овом матриксу.

Ако Руси данас не буду већи Срби од Срба, никада више неће бити онолико велики Руси колико је неопходно Русији. <

Објављено: петак, 22. март 2019, 20:09